

MARXA A LA BRUFAGANYA

Carme Roig de Mingo

S'apropa l'hora de la caminada nocturna, una de les poques que es fa a les nostres contrades.

El neguit que tot estigui preparat, el dia 14 al vespre. És una nit atrafegada, el sopar de correguda, cap avall a la placeta, perquè quan arribin els caminants estigui tot preparat i es puguin inscriure.

Jo des de la finestra, espio, penso si baixar o no perquè encara és massa aviat, però els nervis em poden més i baixo. I sempre em faig la mateixa pregunta: Quants en vindran? Seran molts? A la placeta quasi no hi ha ningú, però poc a poc veig que per cada un dels carrers que donen a la placeta va apareixent gent carregada amb les seves motxilles, els bombers tampoc no hi falten. Al final la placeta es queda petita. Els nervis ja han passat ara comencen les emocions, quanta gent!!!

Un xiulet fa callar tothom, és el Rauret, que dona unes quantes instruccions, i si hi ha algú que no el coneix, parlant clar "l'acolloneix". Ell dona el tret de sortida.

Els caminants es van enfilant per la gran costa del carrer de Sant Magí, quan han passat tots al seu darrera els segueixen els bombers, a qui s'ha d'agrair la seva inestimable col·laboració, ja que donen suport durant tota la nit, porten les motxilles dels caminants, l'aigua, i fan de "cotxe escombra."

Al matí quan arribes a Sant Magí Lluny comences a veure els caminants arribant, fileres de gent, uns darrera els altres, aquelles cares

de cansats, però sempre aquell petit somriure entre els llavis, el que amaga la il·lusió d'haver arribat. Tots baixen cap a les fonts a refrescar-se.

Arriben els ciclistes, i allà comença a aglutinar-se un nombre important de gent. I penses que hi ha moltíssima gent que viu amb il·lusió i alegria aquesta festa.

Ens creuem amb el meu fill, va tot carregat amb boix i algun ramet d'espígol. La meva filla la trobem a les fonts tota cansada ja que ella, sense perdre la costum, ha vingut caminant. Un any més, diu, i fins l'any que ve.

Els caminants, ciclistes, comencen a pujar tots a l'autocar, tots estan cansats, i el que volen és arribar a casa i poder descansar.

Els meus acompanyants la Carme, el Josep i jo, anem cap a l'ermita. Aquest any tenim nou rector: Mn. Jordi Diaz Moix.

En acabar la cerimònia, cap a la 1 del migdia amb aquella calor, anem tots cap a casa.

Cansats, però amb la il·lusió d'haver estat un any més a Sant Magí Lluny, i pensant en l'any següent, però sense descuidar-nos que ens queda encara tota la festa per endavant!